

[Rimstad.]

vist, og det er da også i disse forhold, man skal søge årsagen til de uheldige begivenheder omkring de to nævnte byggerier.

Jeg savner derfor i forbindelse med den højtærede boligministers låneforslag en klar tilkendegivelse af, at der vil blive gjort forsøg på at sætte ind over for disse uheldige forhold, som jeg her har påvist. Jeg kan udmærket godt forstå det hensigtsmæssige, vi kan også sige det nødvendige, ved tidlige indflytninger, men det er de i forbindelse hermed fastsatte a conto-betalinger, der er problemet. Jeg kan i den forbindelse ikke forstå, at der her ikke kan stilles de samme, ganske vist risikobetonede krav til det sociale boligbyggeri, som man stiller til det private, men kan man ikke det, var det næppe for meget forlangt af boligministeriet, at det sørgede for og førte kontrol med, at der i de fastsatte husleje a conto-betalinger blev indbygget den fornødne sikkerhedsmargen, samtidig med at tidsrummet for opgørelse og prioritering blev indskrænket til det mindst mulige. Det havde her været særdeles rart at se, at den højtærede boligminister naturligvis deler den opfattelse, at forebyggelse er bedre end helbredelse.

Vi har i vort parti flere indvendinger imod det foreliggende lovforslag. En væsentlig er, at forslaget efter vor opfattelse vil komme til at gennemhulle det forlig, der i foråret skabtes omkring boligspørgsmålet, og hvis videre forløb vi alle må have den allerstørste interesse i. Jeg vil gerne i denne forbindelse spørge den højtærede boligminister, om han stadig er parat til at gå den vej, forliget afstikker, eller om han til foråret vil søge en ændring af den fastlagte linje. Jeg tror, at en erklæring om, at den højtærede minister og regeringen stadig er på rette vej her, vil være af stor betydning for dette låneforslags skæbne. I hvert fald vil vi i vort parti lade det være en nødvendig betingelse for vor støtte, at der er skabt klarhed på dette punkt.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind på lovforslagets enkeltheder, men skal indskrænke mig til at gentage, hvad vi tidligere har sagt, at vi er ikke glade for ministerbemyndigelser i et omfang som her foreslået. Vi finder det heller ikke nødvendigt, at ministeren får så frie hænder, som lovforslaget forudsætter,

og vi vil se med tilfredshed på en indskrænkning.

Vi er af de anførte grunde meget betænkelige ved denne lovgivning, som efter vor opfattelse har et forkert sigte, men vi erkender, at en uheldig administration af den eksisterende boliglovgivning har bragt et stort antal mennesker ud i meget vanskelige forhold. Vi vil af disse grunde afvente udvalgsbehandlingsens resultater, før vi tager endelig stilling til lovforslaget.

Niels Westerby: Jeg forstår godt, at den højtærede boligminister, velmenende som ministeren er, har fremsat et lovforslag som det foreliggende. Det bør jo give anledning til alvorlige overvejelser, at beboerne i Albertslund, Høje Gladsaxe og i den kommende tid mange andre steder kommer ud for at skulle betale en husleje, der slår bunden ud af deres økonomi.

Det er jo et hjørne af boligpolitikken, man drøfter i dag, men det lovforslag, den højtærede boligminister har fremsat, må ses i sammenhæng med den samlede boligpolitik, og hvis jeg skal fremhæve en væsentlig fejl, hovedfejlen ved boligpolitikken, så er det den, at man alt for længe har været tilbøjelig til at betragte boligpolitikken som noget isoleret; man har glemt, at det væsentlige er at betragte boligpolitikken som et led i den økonomiske politik. Det fremgår jo også klart af den højtærede boligministers fremsættelsestale og af det foreliggende lovforslag, at baggrunden for, at man vil søge at afbøde de værste følger for beboerne i en række byggerier, er den, at vi har fået en stærkt stigende rente, idet vi nu har nået et renteniveau, der nærmer sig de 10 pct., og at dette igen omsætter sig i de høje huslejer.

Jeg tror, man bliver nødt til at erkende her i det høje ting, at skal man løse boligproblemet, så vil det komme til at gøre ondt, og hvis man ikke vil erkende det, så vil vi fortsat have et boligproblem. For så vidt kan man sige, at det foreliggende lovforslag og debatten i dag er en skamplet foranlediget af den virksomhed, der er udfoldet fra det høje tings side i efterkrigstiden på det boligpolitiske område. Det er naturligvis en skamplet på os, at vi tyve år efter krigens ophør stadig væk har mange